

Győrffy Alexandra: képes vagy egyedül is a csapat segítségére lenni, te vagy az utolsó lehetőség, az utolsó remény

A 22 éves Győrffy Alexandra 16 évesen állt be a kézilabdakapuba, 20 évesen az NB I-es Fehérvár kapuját védte, ma az NB I/B keleti csoportjának bajnokesélyes Eger csapatát erősíti.

Nem egy szokványos módon kerültél a kézilabda közelébe és a kapuba!

A kapus poszt előtt egy kis ideig játszottam mezőnyben, átlövőként. Akkor még nem igazán varázsolt el a kézilabda, így hamar feladtam és befejeztem a sportot. Majd a gimnáziumban egy iskolai bajnokság során az osztálytársaimmal csapatot szerveztünk, ahol én kerültem be a kapuba elsőként, annyira jól ment, hogy szóltak a testnevelés tanáromnak, Tóth Évának, hogy az iskola csapatába hívjon le edzésre. A tanárnő a Taksony SE igazolt játékosa volt, így általa kerültem én is a Taksony SE junior csapatába.

Utána nagyon felgyorsultak az események!

Ahogy említettem, az első csapatom az NBII-es Taksony volt, ahonnan a szintén NBII-es Tökölbe igazoltam át a csapat megszűnése után. Tökölön az első évben megnyertük a junior bajnokságot. Ez egy hatalmas élmény volt, hiszen amellettt hogy sikeresek voltunk jó csapat, igazi közösség kovácsolódott össze. A következő szezonban kaptam egy lehetőséget és Érdre igazoltam. Nagy váltás volt ez, NBII juniorból NBI juniorba igazolni és játszani. Érden Németh Helga volt az edzőm, a kapusedzőm pedig Turkalya Katalin. Szerencsére megálltam a helyem a magasabb osztályban, ráálltam a mindennapos edzésekre és akkor ott kapott el a gépszíj. Két évet töltöttem Érden, az első évben kettős játékedéllyel játszottam vissza a tököli NBII-es felnőtt csapatba, míg a második évben a Tököllel NBI/B felnőttben, valamint az Érd második csapatában NBII-ben is játszottam. Ebben a szezonban három bajnokságban is játszottam, NBI juniorban, NBI/B felnőttben és NBII felnőttben, összesen 52 mérkőzésen vettem részt. A fejlődésem szempontjából ez nagyon hasznos volt, hiszen elég későn, 16

évesen kerültem a kapuba így a társaimmal szemben nagy lemaradásom volt, de a sok játéklehetőségnek és a külön munkának köszönhetően szépen lassan ledolgoztam a hátrányom. Érden és Tökölön is nagyon szerettem játszani, mindkét helyen jó volt a közösség, szerettem edzésre járni és együtt dolgozni. Az Érddel megnyertük az NBII-es felnőtt bajnokságot. A junior korszakomnak 2013 májusában vége lett, ekkor kaptam a megkeresést Sugár Tímeától és a Székesfehérvártól. Rövid vacillálás után elfogadtam az ajánlatot, így egy nagyon nehéz és kemény munkába kezdtem bele Susuval és a fehérvári lányokkal. Kettős játékedéllyel ekkor Tatabányán szerepeltem, valamint kis időre az NBI-es parketten is lehetőséget kaptam. Nagyon nagy élmény volt együtt edzeni Kiss Évával, Mayer Szabinával... Segítettek és biztattak és emellett nagyon jó baráti kapcsolat alakult ki velük. Erről korábban álmodni se mertem volna. A 2014-2015-ös szezonban a több játéklehetőség miatt a fehérvári klub kölcsönadott az NBI/B keleti csoportjában lévő Egernek. Az egri csapattal az 5. helyen végeztünk a bajnokságban. Az év végén úgy alakult, hogy elválnak az útjaink a fehérvári klubbal, így nem volt kérdéses, hogy maradok Egerben.

Ha most visszamehetnél az időben a 11 éves önmagadnak mit tanácsolnál, mit csinálnál másképp?

Amit változtatnék, az az lenne, hogy nem ilyen későn kezdeném el a kézilabdázást. Sajnálom, hogy nem szerelmesedtem bele előbb a sportágba, azon belül a kapusságba. Pont ezért, nagyon sok plusz munkát végeztem, folyamatosan edzettem külön is, amit csinálok a mai napig.

Fehérváron védtél pár meccs erejéig az NB I-ben. Egerrel jelenleg az élen álltok az NB I/B-ben!

Nagyon nagy élmény volt az első osztályban lehetőséget kapni, így mindenképpen az a célom, hogy visszakerüljek oda. Az egri csapattal a féléldőben a dobogó első fokáról várjuk a folytatást. Nagyon nehéz

tavasznak nézünk elébe, de kiváló összetartó, egymásért küzdő kis csapat jött össze itt Egerben. Mindenkinek az lebeg a szeme előtt, hogy a bajnokság végén minél fényesebb érmet akasszanak a nyakunkba.

Mi az a pár dolog, amiért jó a kapuban állni? Meccs közben a nyugodtabb típusú kapusok közé tartozol, vagy az örültebb, flúgosabbak közé?

A kapusság a csapatsporton belül egy kicsit egyéni játék is. Képes vagy egyedül is a csapat segítségére lenni, te vagy az utolsó lehetőség, az utolsó remény. Természetesen fontos szerepet játszik a csapat védekezése a teljesítményedben, de vannak szituációk, mikor magadra vagy utalva és egyedül is sikeres tudsz lenni. Nagyon jó érzés, mikor túl tudsz járni a támadó játékos eszén. Folyamatosan gondolkoznod kell, agyalni, hogyan tudsz te győztesként kijönni a párharcokból. Gondoljunk csak bele, milyen eufórikus érzés mikor döntelennél vagy egygólos vezetésnél időntúli hétméterest hárít a kapus. Ez pontot vagy pontokat jelent, amin bajnoki helyezések múlhatnak, esetleg egy érem színe. Pozitívum a kapus posztban, hogy nem kell futni a mérkőzéseken, egy egészen más jellegű állóképességet és munkát követel meg ez a poszt. Én azt gondolom, hogy a nyugodt és a flúgos kapusok közötti határvonalon helyezkedem el. Ha például mérges vagyok magamra a kapufába rúgok, ezzel vezetem le a feszültséget. A flúgosság közé sorolható talán, hogy elég babonás vagyok, megvannak a kis rituáléim minden meccs előtt. Ezeket nem is részletezem, mert az olvasó számára igen mulatságos dolgok ezek az én „kis” flúgjaim.

Kézis családból származol, párod is kézis, ráadásul kapus. Otthon mennyire téma a kézi?

Mi egy kézilabdás familia vagyunk. Édesapám Győrffy Sándor, édesanyám Horváth Ildikó többszörös magyar válogatottak, valamint Hoffman Pál a nevelőapám, aki szintén kapus volt, a kezdetek óta

foglalkozik velem. A párommal Rutka Petivel is Fehérváron egy meccsen ismerkedtünk meg, aki szintén kapus. Sok kapus egy helyen. A kézilabda így nem is kérdés, hogy állandóan téma. Folyamatosan elemezzük az én teljesítményem, hibákat javítunk, meccseket nézünk. A fejlődés és előrelépés szempontjából ez is elengedhetetlen, hogy tisztában legyek az erényeimmel valamint azokkal a dolgokkal, amin javítanom kell, és amiben előrébb kell lépnem. E mellett szabadidőnkben is gyakran járunk ki kézilabda meccsre. Az életünk a kézilabda körül forog.

Mikor nem kézizel, akkor...?

Nyáron diplomáztam Budapesten a Károli Gáspár Református egyetemen magyar-kommunikáció szakon, majd jelentkeztem Egerbe a főiskolára, ahova felvettek magyar-kommunikáció tanári mesterképzésre. Az edzések és a meccsek mellett a főiskola hallgatója vagyok. Úgy gondolom a szellemi igénybevétel pozitív hatással van a fizikai állapotomra, segít abban, hogy jobb játékosá váljak. Szabadidőmben a barátommal járunk el moziba vagy színházba, az egri lányokkal beülünk a törzshelyünkre, a Déjá vu-be ami a csapat névszponzora is egyben. Amikor pedig szabadnapok vannak utazunk haza Budapestre a családomhoz, akikkel mindig kitalálunk valamilyen programot, sohasem unatkozunk. Nagyon jó, baráti kapcsolatom van a szüleimmel, akikkel szeretek együtt lenni.

Forrás: nyugat.igysportolunk.com